

Poppenspelletjes en een verrassende ontknoping

Herberts aquarium van en door Servaes Nelissen. **Regie-advies:** Porgy Franssen. **Gezien:** zaterdagavond, kleine zaal, Schouwburg Arnhem.

Door **SUZANNE HOENDERDAAL**

Herbert is nachtportier in een kennelijk rustig ziekenhuis en verveelt zich te pletter. Zo nu en dan verdwijnt hij even. Om een bordje te maken dat hij zo terug komt of om een kopje koffie te gaan drinken met een verpleegster. Dan komt er een oude man voorbij die hier vroeger por-

tier is geweest. Hij wacht op de dood van zijn vrouw die ergens in het ziekenhuis ligt.

Als Herbert in zijn aquarium zit, doodt hij zijn tijd met associatieve gedachten die in hem opspringen. Met petjes, een lapje, een tas of een lucifersdoosje speelt hij kleine poppenspelletjes die hem de nacht door helpen.

Omdat Servaes Nelissen solo speelt ontmoeten de jonge en de oude man elkaar per definitie niet. Net zo min als we de duistere figuur te zien krijgen die zich

bij de ingang ophoudt en die zichtbaar is op Herberts monitor. Als Herbert poolshoogte gaat nemen is hij verdwenen.

Van huis uit is Nelissen poppenspeler. De laatste tijd lijkt acteren de overhand te nemen. Hij is evenwel geen groot acteur, het gaat pas tintelen als hij tegenspelers introduceert in de vorm van objecten. Wat mij betreft had dat meer gemogen.

Nelissen heeft het zich niet gemakkelijk gemaakt. Verveling is een dodelijk virus en dreigt zo'n stuk al gauw al te dreutelig te

maken. Af en toe een liedje. Af en toe een nieuwe inval met een toevallig voorwerp. Af en toe telefonisch contact met Mary, de verpleegster. De nacht sleept zich voort en je begint je af te vragen of het bij dat gedreutel blijft.

Nee dus. Het einde is een complete verrassing. Ik kan het wel verraden: Herbert en de oude man zijn dezelfde. Het is de (vroegere) verpleegster Mary die op sterven ligt en het is de dood die bij de deur staat. Een prachtige pointe, met nog even een

schitterend stukje poppenspel waarin de oude Herbert en een moeizaam reutelende lap onder een handdoek de sterfscène spelen waarmee alles duidelijk wordt.

Door deze wending blijkt het stuk niet helemaal consequent te zijn. Bijvoorbeeld: de oude man vertelt dat hij vroeger maar een scherpje in zijn hok had, terwijl de jonge Herbert het nu met een hele batterij monitoren doet. Terwijl de jonge Herbert, in tijd gezien, een flash back is. Of: de oude man ontmoet de geheim-

zinnige figuur bij de deur. Die voelt huiveringwekkend koud aan als Herbert hem aanraakt, waarmee de identiteit van de man ons – het publiek – meteen duidelijk is. Waarom antwoordt hij op Herberts vraag wat hij daar doet dat hij de nachtportier is? De dood is toch een andere figuur?

Het zijn kleinigheden die nauwelijks iets afdoen aan de sfeer van *Herberts aquarium* met zijn onverwachte einde. Ook al is die misschien een beetje geconstrueerd.